ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 21ης Νοεμβρίου 2005 *

Στην υπόθεση Τ-426/04,

Tramarin Snc di Tramarin Andrea e Sergio, με έδρα το Montagnana (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο M. Calabrese,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον V. Di Bucci, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως, αφενός, εγγράφου με το οποίο η Επιτροπή κάλεσε τις ιταλικές αρχές να τροποποιήσουν κοινοποιηθέν σχέδιο ενισχύσεως και, αφετέρου, αποφάσεως της 12ης Ιουλίου 2000 με την οποία η Επιτροπή αναγνώρισε ότι συμβιβάζεται με την κοινή αγορά καθεστώς επενδυτικών ενισχύσεων στις μειονεκτούσες περιοχές της Ιταλίας [κρατική ενίσχυση αριθ. 715/99 – Ιταλία (SG 2000 D/105754)],

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο, F. Dehousse και D. Šváby, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εξέδωσε την παρούσα

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η Ιταλική Δημοκρατία κοινοποίησε στις 18 Νοεμβρίου 1999 στην Επιτροπή σχέδιο καθεστώτος επενδυτικών ενισχύσεων στις μειονεκτούσες περιοχές της χώρας.

2 Κατόπιν της εν λόγω κοινοποιήσεως, η Επιτροπή ζήτησε συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με το επίδικο καθεστώς, οι δε ιταλικές αρχές της τις παρέσχον με σειρά ταχυδρομικών αποστολών. Στις 16 Μαΐου 2000 έλαβε χώρα στις Βρυξέλλες σύσκεψη μεταξύ των ανωτέρω αρχών και των υπηρεσιών της Επιτροπής.

3 Σε έγγραφο που απηύθυνε στις ιταλικές αρχές στις 29 Μαΐου 2000 (στο εξής: έγγραφο της 29ης Μαΐου 2000) και αναφερόμενη σε πρόταση των πρώτων σχετικά με τη μεταβατική φάση μεταξύ του καθεστώτος ενισχύσεων που ίσχυε τότε και του αποτελούντος αντικείμενο της κοινοποιήσεως της 18ης Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή διευκρίνισε τα ακόλουθα:

«[...] η αφορώσα την επιλεξιμότητα του επενδυτικού προγράμματος πρόταση στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η εκτέλεση του σχεδίου άρχισε πριν από την υποβολή της αιτήσεως δεν συνάδει προς τα προβλεπόμενα στο σημείο 4.2 των κατευθυντηρίων γραμμών σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις περιφερειακού χαρακτήρα (ΕΕ C 74 της 10ης Μαρτίου 1998).

Κατόπιν αυτού, καλούμε τις ιταλικές αρχές να αποσύρουν την ανωτέρω πρόταση διευθετήσεως μεταβατικού χαρακτήρα [...]»

4 Η προσφεύγουσα συνήψε στις 5 Ιουλίου 2000 σύμβαση με άλλη επιχείρηση για την κατασκευή, προς ίδιο συμφέρον, βιοτεχνικού στεγάστρου.

5 Στις 12 Ιουλίου 2000, η Επιτροπή εξέδωσε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), απόφαση περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων (στο εξής: Απόφαση). Κατόπιν προκαταρκτικής εξετάσεως, έκρινε ότι το επίδικο καθεστώς ενισχύσεων συμβιβάζεται με την κοινή αγορά κατ' εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχεία α' και γ', ΕΚ.

6 Με την Απόφαση, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, προκειμένου να καταστούν επιλέξιμες οι προβλεπόμενες από το καθεστώς επενδυτικές ενισχύσεις, οι αιτήσεις ενισχύσεως πρέπει να υποβάλλονται πριν από την έναρξη εκτελέσεως των σχεδίων, προϋπόθεση απαιτούμενη επίσης έναντι των επιχειρήσεων που είχαν υποβάλει αιτήσεις υπό το κράτος του προγενέστερου καθεστώτος ενισχύσεων, το οποίο έγινε δεκτό να ληφθεί υπόψη επ' ευκαιρία της πρώτης εφαρμογής του νέου καθεστώτος.

7 Η Απόφαση κοινοποιήθηκε στην Ιταλική Δημοκρατία με έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2000.

8 Η Επιτροπή δημοσίευσε στις 30 Σεπτεμβρίου 2000 στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, σύμφωνα με το άρθρο 26, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, σύντομη ανακοίνωση, ενημερώνοντας τους τρίτους, διά της μνείας των βασικών στοιχείων της υποθέσεως, ότι δεν προέβαλε αντίρρηση έναντι του κοινοποιηθέντος από τις ιταλικές αρχές καθεστώτος ενισχύσεων (ΕΕ C 278, σ. 26). Στη σχετική ανακοίνωση αναφερόταν ότι «το κείμενο της αποφάσεως στην(στις) αυθεντική(-ες) γλώσσα(-ες), χωρίς τα εμπιστευτικά στοιχεία, είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα [Δικτυακός τόπος της Γενικής Γραμματείας της Επιτροπής] http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids».

9 Οι ιταλικές αρχές δημοσίευσαν στις 5 Δεκεμβρίου 2000 διάταγμα της 13ης Νοεμβρίου 2000 περί καθορισμού των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος ενισχύσεων για τις εγκατεστημένες, όπως η προσφεύγουσα, επιχειρήσεις στις περιφέρειες της Βόρειας και Κεντρικής Ιταλίας, το οποίο περιελάμβανε και την ακόλουθη αιτιολογική σκέψη:

«Έχοντας υπόψη την απόφαση της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, της 12ης Ιουλίου 2000, περί εγκρίσεως της εφαρμογής του καθεστώτος ενισχύσεως του νόμου 488/1992 για την περίοδο 2000/2006, όπου προβλέπεται, μεταξύ άλλων, για τις νέες αιτήσεις, η δυνατότητα εφαρμογής μέτρων ενισχύσεως αποκλειστικά για τις δαπάνες που είναι εγγεγραμμένες σε επενδυτικά προγράμματα τιθέμενα σε εφαρμογή από την επόμενη ημέρα της υποβολής των αντιστοίχων αιτήσεων [...]»

10 Αφού προηγουμένως εξόφλησε δύο τιμολόγια στις 21 Ιουλίου και στις 3 Οκτωβρίου 2000, λόγω της εκτελέσεως των εργασιών που προέβλεπε η υπογραφείσα στις 5 Ιουλίου του ιδίου έτους σύμβαση, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση ενισχύσεως στις 25 Ιανουαρίου 2001 και συνέχισε την πραγματοποίηση του σχεδίου της.

11 Τον Ιούνιο του 2004, ο επιφορτισμένος με την εξέταση της αιτήσεως ενισχύσεως της προσφεύγουσας οργανισμός πρότεινε στις αρμόδιες εθνικές αρχές να απορρίψουν την αίτηση, δεδομένου ότι η έναρξη υλοποιήσεως του επενδυτικού προγράμματος, ορισθείσα στις 21 Ιουλίου 2000, προηγείτο της ημερομηνίας υποβολής της.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στην Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Οκτωβρίου 2004, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

13 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Δεκεμβρίου 2004, η καθής προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

14 Στις 2 Μαρτίου 2005 η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου.

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή ή να εξετάσει το ζήτημα του παραδεκτού με την ουσία·

— να ακυρώσει το έγγραφο της 29ης Μαΐου 2000 στο μέτρο κατά το οποίο η Επιτροπή κάλεσε με αυτό τις ιταλικές αρχές να παραιτηθούν προτάσεως μεταβατικής διευθετήσεως όσον αφορά τις επιχειρήσεις που είχαν ήδη αρχίσει την εκτέλεση επενδυτικού σχεδίου, χωρίς να έχουν υποβάλει προηγουμένως αίτηση ενισχύσεως·

— να ακυρώσει την απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

16 Στο πλαίσιο των παρατηρήσεών της επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα ζητεί επίσης από το Πρωτοδικείο, ως μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, τη συνένωση της υπό κρίση υποθέσεως με την πρωτοκολληθείσα υπό τον αριθ. Τ-98/04, για τους σκοπούς της προφορικής διαδικασίας, και τούτο λόγω συναφείας των δύο αυτών υποθέσεων.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή, με την έκδοση διατάξεως, ως προδήλως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

18 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφανθεί επί του απαραδέκτου, χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ιδίου άρθρου, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι διαφωτίστηκε αρκούντως από την εξέταση των εγγράφων της δικογραφίας ώστε να δύναται να αποφανθεί επί της υποβληθείσας από την καθής αιτήσεως χωρίς την έναρξη της προφορικής διαδικασίας.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως του εγγράφου της 29ης Μαΐου 2000

19 Η Επιτροπή αντιτάσσει δύο λόγους απαραδέκτου αρυόμενους, πρώτον, από το γεγονός ότι το οικείο έγγραφο δεν συνιστά πράξη δεκτική προσβολής και, δεύτερον, από την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως της προσφεύγουσας.

20 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι επιβάλλεται η εξέταση του πρώτου λόγου απαραδέκτου.

Επιχειρήματα των διαδίκων

21 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το έγγραφο της 29ης Μαΐου 2000 είναι αμιγώς προπαρασκευαστική της Αποφάσεως πράξη, οπότε, σύμφωνα με πάγια νομολογία, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

22 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το έγγραφο της 29ης Μαΐου 2000 είναι η πράξη με την οποία η Επιτροπή έκρινε ότι δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά η διατυπωθείσα από τις ιταλικές αρχές πρόταση μεταβατικής διευθετήσεως, ως προς την επιλεξιμότητα του επενδυτικού σχεδίου στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η εκτέλεσή του άρχισε πριν από την υποβολή της αιτήσεως ενισχύσεως. Πρόκειται για «άγνωστη» και «απαγορευόμενη από τις Συνθήκες» πράξη ως εκ του ότι συνεπάγεται την προσβολή των δικονομικών εγγυήσεων που το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ προβλέπει υπέρ των ενδιαφερομένων διαδίκων.

23 Ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι η πρόσκληση να αποσύρει πρόταση διατυπωθείσα στο πλαίσιο της κοινοποιήσεως καθεστώτος κρατικών ενισχύσεων επάγεται το ίδιο έννομο αποτέλεσμα με εκείνο της κατά το άρθρο 7, παράγραφος 5, του κανονισμού 659/1999 αρνητικής αποφάσεως, χωρίς να τηρούνται οι δικονομικές εγγυήσεις των οποίων απολαύουν οι ενδιαφερόμενοι διάδικοι. Με το έγγραφο της 29ης Μαΐου 2000, η Επιτροπή προέβη «προκαταβολικώς» στην οφειλόμενη εκτίμηση και απέκλεισε το παραδεκτό της προτάσεως των ιταλικών αρχών προτού καν παράσχει στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Νοεμβρίου 1984, 323/82, Intermills κατά Επιτροπής, σ. 3809, σκέψη 21).

24 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, αν δεν είχε ζητηθεί και η ακύρωση του εγγράφου της 29ης Μαΐου 2000, θα υπήρχε κίνδυνος να εξακολουθεί να υφίσταται στην κοινοτική έννομη τάξη πράξη συνιστώσα το παράνομο θεμέλιο της αποσύρσεως εκ μέρους των ιταλικών αρχών της προτάσεως περί μεταβατικής διευθετήσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

25 Κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως μόνον τα μέτρα που επάγονται δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική κατάστασή του. Επιπλέον, όταν πρόκειται για

πράξεις ή αποφάσεις που λαμβάνονται κατόπιν διαδικασίας περιλαμβάνουσας περισσότερα στάδια, ιδίως μετά την ολοκλήρωση εσωτερικής διαδικασίας, συνιστούν πράξεις δεκτικές προσφυγής μόνον τα μέτρα τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του θεσμικού οργάνου κατά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας, αποκλειομένων των ενδιάμεσων μέτρων, σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 10, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, Τ-10/92 έως Τ-12/92 και Τ-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2667, σκέψη 28).

26 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση εγγράφου που απηύθυνε η Επιτροπή προς τις ιταλικές αρχές κατά την προκαταρκτική φάση εξετάσεως του σχεδίου ενισχύσεως το οποίο κοινοποίησαν οι τελευταίες και το οποίο προηγήθηκε της εκδόσεως της Αποφάσεως.

27 Πρέπει να υπομνηστεί, συναφώς, ότι η θεσπιζόμενη με το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ προκαταρκτική εξέταση, την οποία διέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 659/1999, σκοπεί στο να εξασφαλίσει η Επιτροπή επαρκή προθεσμία προβληματισμού και διερευνήσεως ώστε να δυνηθεί να διαμορφώσει μια πρώτη άποψη επί των κοινοποιηθέντων σχεδίων ενισχύσεων, ώστε να συναγάγει, χωρίς να είναι αναγκαία η εξέταση σε βάθος, ότι τα σχέδια συμβιβάζονται με τη Συνθήκη ή αντιθέτως να διαπιστώσει ότι το περιεχόμενό τους γεννά αμφιβολίες συναφώς (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Φεβρουαρίου 2001, C-99/98, Αυστρία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-1101, σκέψεις 53 και 54).

28 Η κατά το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ και το άρθρο 6 του κανονισμού 659/1999 τυπική διαδικασία εξετάσεως, η οποία παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να διαφωτιστεί συμπληρωματικώς επί του συνόλου των στοιχείων της υποθέσεως προτού λάβει την απόφασή της, καθίσταται απαραίτητη αφ' ής στιγμής η Επιτροπή αντιμετωπίζει σοβαρές δυσχέρειες προκειμένου να εκτιμήσει αν δεδομένη ενίσχυση συμβιβάζεται με την κοινή αγορά (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1993, C-225/91, Matra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3203, σκέψη 33).

29 Καίτοι η εξουσία της όσον αφορά την απόφαση να κινήσει την τυπική διαδικασία εξετάσεως είναι δέσμια, η Επιτροπή διαθέτει, πάντως, κάποιο περιθώριο εκτιμήσεως κατά την αναζήτηση και εξέταση των συνθηκών της συγκεκριμένης περιπτώσεως προκειμένου να καθορίσει αν αυτές δημιουργούν σοβαρές δυσχέρειες. Σύμφωνα με τον σκοπό του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ και με το καθήκον περί χρηστής διοικήσεως που αυτή υπέχει, η Επιτροπή μπορεί, ιδίως, να προχωρήσει σε διάλογο με το κράτος που προέβη στην κοινοποίηση ή με τρίτους προκειμένου να υπερβεί, κατά την προκαταρκτική διαδικασία, τυχόν ανακύψασες δυσχέρειες (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 2001, Τ-73/98, Prayon-Rupel κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-867, σκέψη 45).

30 Το από 29 Μαΐου 2000 έγγραφο της Επιτροπής, καθώς και τα προηγηθέντα, η αποσταλείσα από τις ιταλικές αρχές αλληλογραφία και η πραγματοποιηθείσα στις Βρυξέλλες σύσκεψη μεταξύ των υπαλλήλων του οργάνου και των εκπροσώπων των εν λόγω αρχών εντάσσονται ακριβώς στο πλαίσιο του προαναφερθέντος διαλόγου.

31 Με το έγγραφο εκείνο, η Επιτροπή ενέκυψε σε ειδικό ζήτημα, και συγκεκριμένα στην πρόταση των ιταλικών αρχών να εντάξουν στο σχέδιο ενισχύσεως διάταξη αφορώσα τη μεταβατική φάση μεταξύ του καθεστώτος ενισχύσεων που ίσχυε τότε και του αποτελούντος αντικείμενο της κοινοποιήσεως της 18ης Νοεμβρίου 1999 καθεστώτος. Η σχετική διάταξη αποσκοπούσε στην αποδοχή της επιλεξιμότητας του επενδυτικού προγράμματος των επιχειρήσεων που είχαν ήδη προβεί στην εκτέλεση του προγράμματος πριν από οποιαδήποτε υποβολή αιτήσεως για τη χορήγηση ενισχύσεως.

32 Καίτοι η Επιτροπή κατέστησε σαφές, με το έγγραφο της 29ης Μαΐου 2000, ότι η επίδικη πρόταση προσέκρουε σε δυσχέρεια στο πλαίσιο της εξετάσεως της συμβατότητας ενός τέτοιου σχεδίου, ενόψει, κατά την άποψή της, της ασυμφωνίας της ανωτέρω μεταβατικής διατάξεως προς το σημείο 4.2 των κατευθυντηρίων γραμμών σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις περιφερειακού χαρακτήρα, η συγκεκριμένη λήψη θέσεως της καθής ουδαμώς ήταν δεσμευτική για το κράτος που προέβη στην κοινοποίηση.

33 Η εξέταση των διατάξεων του κανονισμού 659/1999 είναι ενδεικτική του ότι, καίτοι η Επιτροπή διαθέτει την εξουσία, στο πλαίσιο της τυπικής διαδικασίας εξετάσεως, να υποχρεώσει κράτος μέλος να τροποποιήσει προς συγκεκριμένη κατεύθυνση το σχέδιό του περί ενισχύσεως, επ' απειλή διαπιστώσεως της ασυμβατότητάς του με την κοινή αγορά, δεν διαθέτει παρόμοια εξουσία κατά την προκαταρκτική φάση εξετάσεως και δεν διαθέτει άλλη δυνατότητα, πέραν της κινήσεως της τυπικής διαδικασίας, πλην εκείνης της λήψεως αποφάσεως περί μη προβολής αντιρρήσεων.

34 Όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα του εγγράφου της 29ης Μαΐου 2000, οι ιταλικές αρχές «κλήθηκαν» απλώς να παραιτηθούν της προτάσεώς τους και ως εκ τούτου είχαν τη δυνατότητα, στο πλαίσιο μιας ελεύθερης επιλογής, να συμμορφωθούν προς τις υποδείξεις των υπηρεσιών της Επιτροπής ή αντιθέτως να διατηρήσουν αναλλοίωτο το αρχικό σχέδιό τους με την επίδικη μεταβατική διάταξη.

35 Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το έγγραφο της 29ης Μαΐου 2000 συνιστά πράξη επαγόμενη δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, όπως απαιτεί η προπαρατεθείσα στη σκέψη 25 νομολογία. Επιπλέον, και αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, ο προσδιορισμός της νομικής φύσεως του οικείου εγγράφου δεν μπορεί να εξαρτάται από μεταγενέστερη πράξη, ήτοι από την απόφαση του κράτους που προέβη στην κοινοποίηση να τροποποιήσει ή να μην τροποποιήσει το σχέδιο ενισχύσεως προς την επιθυμητή για την Επιτροπή κατεύθυνση.

36 Όπως προκύπτει, το έγγραφο της 29ης Μαΐου 2000 δεν συνιστά στην πραγματικότητα παρά αμιγώς μέτρο προπαρασκευαστικό της τελικής αποφάσεως, εν προκειμένω της Αποφάσεως.

37 Έπεται ότι, καθ' ό μέτρο αφορά την ακύρωση του εγγράφου της 29ης Μαΐου 2000, η προσφυγή είναι απαράδεκτη.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της Αποφάσεως

38 Η Επιτροπή προβάλλει τρεις λόγους απαραδέκτου αρυόμενους, πρώτον, από το εκπρόθεσμο της προσφυγής, δεύτερον, από το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν συνιστά μέτρο επαγόμενο υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας τροποποιώντας σαφώς την έννομη κατάστασή της και, τρίτον, από την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως της προσφεύγουσας.

39 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι επιβάλλεται η εξέταση του πρώτου λόγου απαραδέκτου, ο οποίος εδράζεται στο εκπρόθεσμο της προσφυγής.

Επιχειρήματα των διαδίκων

40 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι αποσπάσματα της Αποφάσεως δημοσιεύθηκαν στην Επίσημη Εφημερίδα στις 30 Σεπτεμβρίου 2000, με παραπομπή στον Δικτυακό τόπο όπου απαντούσε το πλήρες κείμενο της Αποφάσεως, και ότι ως εκ τούτου η δίμηνη προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε να τρέχει δέκα τέσσερις ημέρες μετά τη δημοσίευση της 30ής Σεπτεμβρίου 2000 και έληξε στις 24 Δεκεμβρίου 2000, λαμβανομένης υπόψη της κατά δέκα ημέρες παρεκτάσεως λόγω αποστάσεως που χορηγείται στους έχοντες τη συνήθη κατοικία τους στην Ιταλία διαδίκους. Επομένως, η ασκηθείσα στις 20 Οκτωβρίου 2004 προσφυγή ήταν προδήλως εκπρόθεσμη.

41 Η καθής ισχυρίζεται επίσης ότι το αποφασιστικής σημασίας για τους σκοπούς του υπολογισμού των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγών στοιχείο είναι η ημερομηνία δημοσιεύσεως ή, κατά περίπτωση, η ημερομηνία λήψεως γνώσεως της Αποφάσεως και όχι η λήψη γνώσεως της αλληλογραφίας που προηγήθηκε της εκδόσεως της

ιδίας της Αποφάσεως. Επομένως, κατά την άποψη της Επιτροπής, η προσφεύγουσα υποστηρίζει εσφαλμένως ότι η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής άρχισε να τρέχει αφ' ής στιγμής ο δικηγόρος της της διαβίβασε, τον Σεπτέμβριο του 2004, αντίγραφο του εγγράφου της 29ης Μαΐου 2000 και της «ανέλυσε το περιεχόμενο».

42 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι υπέβαλε την αίτησή της ενισχύσεως στις 25 Ιανουαρίου 2001, χωρίς να προσβάλει ενώπιον του αρμόδιου εθνικού δικαστηρίου το διάταγμα της 13ης Νοεμβρίου 2000 και «χωρίς να αποπειραθεί περαιτέρω να αναγνώσει την απόφαση της 12ης Ιουλίου 2000», την οποία εξέδωσε, σύμφωνα με το ανωτέρω διάταγμα, η «Ευρωπαϊκή Ένωση», διατύπωση η οποία δεν επιτρέπει να προσδιοριστούν οι συνθήκες δημοσιεύσεως του επίδικου κειμένου.

43 Αγνόησε επίσης τη δυνατότητα να λάβει γνώση, τον Σεπτέμβριο του 2000, του πλήρους κειμένου της Αποφάσεως συμβουλευόμενη «μία από τις χιλιάδες σελίδων [...] του μεγαλύτερου στον κόσμο Δικτυακού τόπου». Η προσφεύγουσα παρατηρεί συναφώς ότι η παρατιθέμενη με τη δημοσιευθείσα στην Επίσημη Εφημερίδα, στις 30 Σεπτεμβρίου 2000, σύντομη ανακοίνωση ηλεκτρονική διεύθυνση ουδόλως αντιστοιχεί στο κείμενο της Αποφάσεως αλλά στο τμήμα της ιστοσελίδας της «Ενώσεως», το οποίο αφορά όλες τις αποφάσεις σε θέματα κρατικών ενισχύσεων.

44 Μόνο κατόπιν της προτάσεως ανακλήσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής η προσφεύγουσα συμβουλεύθηκε, τον Σεπτέμβριο του 2004, τον εκπρόσωπό της στην παρούσα δίκη, ο οποίος της διαβίβασε αντίγραφο της Αποφάσεως και, κυρίως, αντίγραφο του εγγράφου της 29ης Μαΐου 2000. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής δεν άρχισε να τρέχει παρά μόνο μετά τη λήψη γνώσεως του εν λόγω εγγράφου, το περιεχόμενο του οποίου είναι σαφώς αποκαλυπτικό του ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να κινήσει την τυπική διαδικασία εξετάσεως.

45 Ούτε η ανάγνωση της δημοσιευθείσας στην Επίσημη Εφημερίδα σύντομης ανακοινώσεως ούτε αυτή του κειμένου της Αποφάσεως θα μπορούσαν να κατοχυρώσουν την προσφεύγουσα ότι, κατά την προκαταρκτική εξέταση,

συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις της υποχρεωτικής κινήσεως της τυπικής διαδικασίας εξετάσεως. Ελλείψει μάλιστα και της παραμικρής ενδείξεως ότι η τυχόν προσφυγή κατά της Αποφάσεως θα μπορούσε να υπερκεράσει το εμπόδιο του απαραδέκτου της ασκήσεώς της λόγω απουσίας ατομικού συμφέροντος, δεν θα μπορούσε να προσάπτεται στην προσφεύγουσα το γεγονός ότι παρέλειψε να προσβάλει την Απόφαση ούτε θα μπορούσε πλέον να θεωρηθεί ότι η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής άρχισε να τρέχει απλούστατα από τη δημοσίευσή της στις 30 Σεπτεμβρίου 2000.

46 Τέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει το ότι έκρινε ως μη αναγκαίο το να προσβάλει την υπουργική πράξη της 13ης Νοεμβρίου 2000 και ότι ουδόλως ήταν υποχρεωμένη να προσβάλει την Απόφαση στον βαθμό που είχε θεωρήσει, ερμηνεύοντας τις εθνικές διατάξεις εφαρμογής του καθεστώτος ενισχύσεων, ότι μπορούσε να συμμετάσχει στην πρώτη προκήρυξη εφαρμογής του νέου καθεστώτος ενισχύσεων παραιτούμενη του τμήματος της ενισχύσεως που αντιστοιχούσε στο ύψος των δύο εξοφληθέντων, πριν από την υποβολή της αιτήσεως ενισχύσεως, τιμολογίων, πράγμα που έπραξε παραλείποντας εσκεμμένα να κοινοποιήσει τα δύο επίδικα τιμολόγια στον επιφορτισμένο με την εξέταση της αιτήσεώς της ενισχύσεως οργανισμό.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

47 Κατά το άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, οι προσφυγές ακυρώσεως πρέπει να ασκούνται εντός δύο μηνών. Η προθεσμία αυτή τρέχει, ανάλογα με την περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως.

48 Όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα της ανωτέρω διατάξεως, το κριτήριο της ημερομηνίας λήψεως γνώσεως της πράξεως ως χρόνου ενάρξεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής εμφανίζει παρεπόμενο χαρακτήρα σε σχέση με τη δημοσίευση ή την κοινοποίηση της πράξεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 1998, C-122/95, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-973, σκέψη 35, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Νοεμβρίου 2003, Τ-190/00,

Regione Siciliana κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-5015, σκέψη 30, καθώς και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία). Όπως προκύπτει επίσης από τη νομολογία, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, εναπόκειται στον λαβόντα γνώση της υπάρξεως δεδομένης πράξεως που τον αφορά να ζητήσει το πλήρες κείμενό της εντός εύλογης προθεσμίας, αλλά, υπό την επιφύλαξη αυτή, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής δεν μπορεί να αρχίσει να τρέχει παρά μόνο από την ημέρα κατά την οποία ο τρίτος ενδιαφερόμενος έλαβε επακριβώς γνώση του περιεχομένου και των αιτιολογικών σκέψεων της σχετικής πράξεως, κατά τρόπον ώστε να είναι σε θέση να ευδοκιμήσει το δικαίωμά του ασκήσεως προσφυγής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1988, 236/86, Dillinger Hüttenwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 3761, σκέψη 14, και της 19ης Φεβρουαρίου 1998, C-309/95, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-655, σκέψη 18).

49 Πρέπει περαιτέρω να υπομνηστεί ότι, όταν πρόκειται για πράξεις που αποτελούν, σύμφωνα με πάγια πρακτική του ενδιαφερόμενου οργάνου, αντικείμενο δημοσιεύσεως στην Επίσημη Εφημερίδα, μολονότι η σχετική δημοσίευση δεν αποτελεί προϋπόθεση της εφαρμογής τους, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έκριναν ότι το κριτήριο της ημερομηνίας λήψεως γνώσεως δεν τυγχάνει εφαρμογής και ότι η ημερομηνία της δημοσιεύσεως είναι εκείνη από την οποία αρχίζει να τρέχει η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής (βλ., όσον αφορά τις πράξεις του Συμβουλίου περί συνάψεως διεθνών συμφωνιών δεσμευουσών την Κοινότητα, προαναφερθείσα απόφαση Γερμανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 39, και, όσον αφορά τις αποφάσεις της Επιτροπής περί περατώσεως της διαδικασίας εξετάσεως των ενισχύσεων δυνάμει του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Ιανουαρίου 1999, T-14/96, BEI κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-139, σκέψη 36). Πράγματι, υπό παρόμοιες περιστάσεις, ο ενδιαφερόμενος τρίτος μπορεί να προεξοφλεί νομίμως ότι η επίμαχη πράξη πρόκειται να δημοσιευθεί.

50 Εν προκειμένω, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η Απόφαση κοινοποιήθηκε στην Ιταλική Δημοκρατία, μοναδικό αποδέκτη της, με έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2000 και ότι αποτέλεσε αντικείμενο σύντομης ανακοινώσεως στην Επίσημη Εφημερίδα κατά την έννοια του άρθρου 26, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999.

51 Σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη, οι αποφάσεις διά των οποίων η Επιτροπή διαπιστώνει, κατόπιν προκαταρκτικής εξετάσεως, ότι κοινοποιηθέν μέτρο δεν γεννά αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητά του με την κοινή αγορά, στον βαθμό που το μέτρο αυτό εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, και εκτιμά ότι συμβιβάζεται με αυτήν, αποτελούν αντικείμενο σύντομης ανακοινώσεως

στην Επίσημη Εφημερίδα, όπου μνημονεύεται η δυνατότητα λήψεως αντιγράφου της αποφάσεως στην αυθεντική ή στις αυθεντικές γλωσσικές αποδόσεις. Παρόμοια ανακοίνωση έχει ως αντικείμενο να παράσχει στους ενδιαφερόμενους τρίτους τα βασικά στοιχεία της αποφάσεως.

52 Κατά πάγια πρακτική της που ακολούθησε η Επιτροπή από τον Μάιο του 1999, κατόπιν της ενάρξεως ισχύος του κανονισμού 659/1999, η κατά την προηγούμενη σκέψη σύντομη ανακοίνωση περιλαμβάνει αναφορά στον Δικτυακό τόπο της Γενικής Γραμματείας της Επιτροπής, με μνεία του ότι το πλήρες κείμενο της επίδικης αποφάσεως, κατόπιν αφαιρέσεως των εμπιστευτικών στοιχείων, διατίθεται εκεί στην ή στις αυθεντικές γλωσσικές αποδόσεις.

53 Το γεγονός ότι η Επιτροπή παρέχει στους τρίτους πλήρη πρόσβαση στο κείμενο αποφάσεως που διατίθεται στον Δικτυακό της τόπο, σε συνδυασμό με τη δημοσίευση σύντομης ανακοινώσεως στην Επίσημη Εφημερίδα, γεγονός που επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να εξατομικεύσουν την εν λόγω απόφαση και τους πληροφορεί για τη δυνατότητα προσβάσεως μέσω του διαδικτύου, πρέπει να θεωρηθεί ως δημοσίευση κατά την έννοια του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 2005, Τ-17/02, Olsen κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-2031, σκέψη 80).

54 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η Επιτροπή δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα της 30ής Σεπτεμβρίου 2000, σύντομη ανακοίνωση σχετικά με την Απόφαση, αναφέροντας την ημερομηνία εκδόσεώς της, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, τον αριθμό της ενισχύσεως, τον τίτλο της, το αντικείμενό της, τη νομική βάση της, τον προϋπολογισμό που της διατίθεται και τη διάρκειά της. Η σχετική ανακοίνωση αναφέρει επίσης ότι το κείμενο της Αποφάσεως, στην ή στις αυθεντικές γλώσσες, κατόπιν αφαιρέσεως των εμπιστευτικών στοιχείων, διατίθεται στον Δικτυακό τόπο της Επιτροπής και αναφέρει την ηλεκτρονική διεύθυνση που καθιστά εφικτή την πρόσβαση στο εν λόγω κείμενο.

55 Το γεγονός ότι η πρόσβαση στο κείμενο της Αποφάσεως δεν είναι άμεση δεν είναι ικανή να αναιρέσει το προαναφερθέν στη σκέψη 53 συμπέρασμα. Ως γνωστόν, η παρατιθέμενη με τη δημοσιευθείσα στην Επίσημη Εφημερίδα σύντομη ανακοίνωση

ηλεκτρονική διεύθυνση αντιστοιχεί στο τμήμα της ιστοσελίδας της Επιτροπής όπου απογράφονται αποφάσεις του οργάνου σε θέματα κρατικών ενισχύσεων και ειδικότερα εκείνες για τις οποίες δεν προβάλλονται αντιρρήσεις, ταξινομημένες ανά συγκεκριμένο τομέα δραστηριότητας, έτος εκδόσεως και αριθμό ενισχύσεως. Λαμβάνοντας υπόψη τις πληροφορίες που παρατίθενται στη σύντομη ανακοίνωση, όπως αυτές απαριθμήθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, είναι ιδιαίτερα ευχερές για οποιονδήποτε ενδιαφερόμενο να έχει πρόσβαση στο κείμενο της οικείας αποφάσεως.

56 Η δίμηνη προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε, επομένως, να τρέχει, σύμφωνα με το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, δεκατέσσερις ημέρες μετά τη δημοσίευση της 30ής Σεπτεμβρίου 2000 και έληξε στις 27 Δεκεμβρίου 2000, λαμβανομένης υπόψη της παρεκτάσεώς της λόγω αποστάσεως κατά δέκα ημέρες και της μεταθέσεως της ημερομηνίας λήξεως οσάκις η λήξη της προθεσμίας συμπίπτει με ημέρα Κυριακή ή με κατά νόμον εορτάσιμη, ήτοι πλέον των τριών ετών πριν από την άσκηση της προσφυγής.

57 Άλλωστε, πρέπει να προστεθεί ότι η προσφυγή επιβάλλεται να χαρακτηριστεί και ως εκπρόθεσμη ακόμη και σε περίπτωση εφαρμογής του δευτερεύοντος κριτηρίου της ημερομηνίας λήψεως γνώσεως της πράξεως.

58 Πράγματι, ενόψει της δημοσιεύσεως στην Επίσημη Εφημερίδα της 30ής Σεπτεμβρίου 2000 της σύντομης ανακοινώσεως σχετικά με την Απόφαση, λογίζεται ότι η προσφεύγουσα έλαβε γνώση κατά την ως άνω ημερομηνία της υπάρξεως της Αποφάσεως. Σύμφωνα με την παρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 48 νομολογία, η σχετική γνώση συνεπήχθη την υποχρέωση της προσφεύγουσας να ζητήσει από την Επιτροπή, εντός εύλογης προθεσμίας, το πλήρες κείμενο της επίδικης πράξεως, πράγμα το οποίο δεν έπραξε.

59 Επιπλέον, η προσφεύγουσα έλαβε επίσης γνώση της υπάρξεως της Αποφάσεως κατόπιν της δημοσιεύσεως στην Ιταλία, στις 5 Δεκεμβρίου 2000, της υπουργικής πράξεως της 13ης Νοεμβρίου 2000, στις αιτιολογικές σκέψεις της οποίας γίνεται μνεία της αποφάσεως της «Ευρωπαϊκής Ενώσεως» της 12ης Ιουλίου 2000. Συναφώς, η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσε να επικαλεστεί λυσιτελώς την υποτιθέμενη ασάφεια της εν λόγω διατυπώσεως προκειμένου να δικαιολογήσει την αδράνειά της σχετικά με την αναζήτηση και λήψη του κειμένου της Αποφάσεως, πράγμα που εναπέκειτο στην ίδια να πράξει ως συνήθως ενημερωμένος επιχειρηματίας.

60 Τέλος, πρέπει να υπομνηστεί ότι δεν χωρεί παρέκκλιση από την εφαρμογή των κοινοτικών ρυθμίσεων περί των δικονομικών προθεσμιών παρά μόνον υπό περιστάσεις εντελώς εξαιρετικές, ήτοι συνδρομή τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας, σύμφωνα με το άρθρο 45, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου (διατάξεις του Δικαστηρίου της 5ης Φεβρουαρίου 1992, C-59/91, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-525, σκέψη 8, και της 7ης Μαΐου 1998, C-239/97, Ιρλανδία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2655, σκέψη 7), ή συγγνωστής πλάνης (απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Μαΐου 1991, Τ-12/90, Bayer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-219, σκέψεις 28 και 29, επικυρωθείσα με απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1994, C-195/91 P, Bayer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-5619), και τούτο στον βαθμό κατά τον οποίο η αυστηρή εφαρμογή των κανόνων αυτών ανταποκρίνεται στην επιταγή ασφαλείας δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 1987, 152/85, Misset κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 223, σκέψη 11, και προαναφερθείσα διάταξη Ιρλανδία κατά Επιτροπής, σκέψη 7).

61 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε, αλλά ούτε επικαλέστηκε, τη συνδρομή συγγνωστής πλάνης ή τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας.

62 Συναφώς, ουδεμία ασκούν επιρροή οι παρατηρήσεις της προσφεύγουσας επί των συνεπειών της όψιμης διαπιστώσεως ενός υποτιθέμενου λόγου ελλείψεως νομιμότητας της Αποφάσεως ή επί της ερμηνείας της της εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως εφαρμογής του καθεστώτος ενισχύσεων και της συνακόλουθης πεποιθήσεώς της ότι μπορούσε να υπαχθεί στο ευεργετικό αυτό καθεστώς ανεξάρτητα από την υποβολή της αιτήσεως ενισχύσεως μετά την έναρξη εκτελέσεως του επενδυτικού σχεδίου της.

63 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Απόφαση, η οποία προβλέπει σαφώς ότι, προκειμένου να επιλεγούν οι προβλεπόμενες από το καθεστώς επενδυτικές ενισχύσεις, οι αιτήσεις ενισχύσεως πρέπει να υποβάλλονται πριν από την έναρξη εκτελέσεως των σχεδίων, βλάπτει την προσφεύγουσα, σ' αυτήν εναπέκειτο να αποφασίσει σχετικά με την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως για τους λόγους που η ιδία όφειλε να εξατομικεύσει και να μην αφήσει να διαρρεύσει η προβλεπόμενη προς τούτο επιτακτική προθεσμία.

64 Αντιθέτως, εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να διαπιστώσει, επ' ευκαιρία της εκτιμήσεως του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής υπό το φως της τηρήσεως της προβλεπόμενης προς άσκησή της δίμηνης προθεσμίας, το βάσιμο του σιωπηρού αλλ' αναγκαίου αξιώματος της προσφεύγουσας, ότι δηλαδή η Απόφαση δεν έπασχε πλημμελήματα που θα μπορούσε η ίδια να επικρίνει στο πλαίσιο ασκούμενης εμπροθέσμως προσφυγής ακυρώσεως, κατάσταση η οποία εξηγεί, κατά την προσφεύγουσα, την αρχική πεποίθησή της ότι δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς η ίδια.

65 Εν πάση περιπτώσει, η αποδοχή της συλλογιστικής της προσφεύγουσας επί της αναγκαιότητας μετατοπίσεως του χρόνου ενάρξεως της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής στην ημέρα λήψεως γνώσεως της υποτιθέμενης ελλείψεως νομιμότητας της οικείας πράξεως ισοδυναμεί με την κατά κανόνα αποδοχή της εσαεί αμφισβητήσεως των κοινοτικών πράξεων που επάγονται έννομα αποτελέσματα, πράγμα που αντίκειται εξ ολοκλήρου προς τις επιταγές περί ασφαλείας δικαίου.

66 Έπεται ότι η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να χαρακτηριστεί, ως εκ του ότι στοχεύει στην ακύρωση της Αποφάσεως, όψιμη και κατά συνέπεια απορριπτέα ως απαράδεκτη, χωρίς να απαιτείται η εξέταση των λοιπών λόγων απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή.

67 Από όλες τις προηγηθείσες σκέψεις προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της ως απαράδεκτη και ότι δεν συντρέχει ως εκ τούτου λόγος να ικανοποιηθεί το αίτημα περί λήψεως μέτρων οργανώσεως της δίκης που διατύπωσε η προσφεύγουσα, αίτημα το οποίο κατέστη άνευ αντικειμένου.

Επί των δικαστικών εξόδων

68 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδά της καθώς και στα έξοδα της Επιτροπής.

Δημοσιεύθηκε στο Λουξεμβούργο στις 21 Νοεμβρίου 2005.

Ο Γραμματέας

E. Coulon

Ο Πρόεδρος

Μ. Βηλαράς